

Victor Nicolae Ciobanu

Focul din vatră

Editura SINGUR

2015

Orice carte e ca o pasăre care își ia zborul deschizând aripile luminoase și puternice. Înainte de a pleca în țările calde, ea își aduce aminte de cuibul unde a crescut, de mama ei care a învățat-o să vadă dincolo, de tatăl ei care a învățat-o răbdarea și înțelegerea, de bunica blândă care i-a mângâiat copilăria, de primul bunic zâmbitor care a învățat-o dansul pe ritm de șah și de al doilea bunic zâmbitor care a învățat-o să-și urmeze visul. Chiar înainte să-și ia zborul, un unchi apropiat de îndepărtat, a învățat-o istoria și adevărul pierdut al rădăcinilor.

Ca orice barză care se respectă, pasărea și-a pus toate aceste daruri în traista din ciocul ei, apoi a cântat pe malul unui râu, până ce fluturele, vechiul ei prieten din copilărie, a venit și s-a așezat ca întotdeauna pe fruntea ei. Cei doi și-au zâmbit cu subînțeles și au plecat în zbor către norii în formă de litere din această carte.

Orice carte e precum focul din vatră pe timp de iarnă, focul unde oamenii se încălzesc și stau la povești inspirați de lumina lui intimă și blândă.

Orice carte e precum palmele a două mâini. Unite de-a lungul degetelor mici, ele se închid, adunând, și se deschid, dăruind... o amintire:

A fost odată un prinț pe nume An care locuia într-o cetate înconjurată de munți. Ajuns într-o mare cumpănă, An își dădu seama că nu știa să vorbească cu el însuși și să facă alegerea bună.

Tânărul încercă multe căi, umblă în lung și-n lat, caută în cărțile vremii, vorbe cu bătrânii înțelepți ai cetății dar nimeni și nimic nu reuși să pătrundă în sufletul prințului până când, într-o seară cu lună plină, fără să stea prea mult pe gânduri, prințul plecă pe un câmp însoțit de un flaut numit „caval”. Ajuns pe câmp, An se opri și privi îndelung luna plină, iar apoi

cântă la caval până ce versurile primei poezii îi coborâra pe buze:

„Triști bieți copii
nu plângeți uscat
nu zgâriați văzul
lacurilor voastre...
Înecați în propriile
personificări,
nu vorbiți limba lutului,
nici cea a vântului.
Vorbiți limba gândului apă
și a cuvântului undă!”

Prințul fu cuprins de un lung oftat și își primi înțelegera prin neînțeleasa cheie a unei poezii ce-avea sensul între cuvinte, căci prințul An, prin cântecul cavalului, sub lumina lunii pline, navigând cu sufletul pe drumul argintiu așternut pe mare, nu s-ar fi lăsat nicidecum izbit de stâncile cuvintelor, ci ar fi luat fiecare cuvânt și ar fi construit o piramidă înălțată în cinstea Marelui Necunoscut.

Și iată că prințul, care acum se numea Makhavi al Layl, cânta și călătorea departe pe mare, pe drumul argintiu așternut de luna plină. Din cântecul cavalului cuvintele începură să zboare și să danseze picurând precum stropii de cerneală neagră în apele albe ce oglindeau luna.

Astfel, multe poezii s-au ivit la lumina lunii și la căldura focului pe care Makhavi al Layl, Prietenul Noptii, îl făcea în fiecare seară.

Facerea Focului

Te-am aprins în ziua-ntâi
și te voi ține
până-n ultima.

Te voi hrăni cu gânduri uscate,
lemne vii voi pune pe tine,
cu aer vorbit îți voi șopti.

Sufla-voi duhul înspre tine
iar tu-mi vei lumina în piept.

Pe cântecul Cărții
ai dansat
cu slove citite din foc,
te-ai unduit flacăra
în mâinile mele.

Ai mișcat inima în forma lui opt
în încăperile destăinuite.

Ceasul de taină

Te-am aprins la asfințit
și ți-am cântat,
te-ai liniștit.

Mocneai și îmi spuneai
despre cine mă vorbește.
Mi-ai arătat chipul...
Tu ești vizionar.

Am aruncat cu sare
în ochii cei răi.
Te-am atins blând,
erași difuz
și nu m-ai ars.

Marșul Necurosului.

Și măcă prințul, equit al armatelor tăbăcilor Layl,
canta și călătorea departe pe mare, în călărie, alungându-și
de luna plină. Din călărețul cavalerului, cuvintele începuseră să
zboare și să danseze nicurând pe o stropă de cerulea cea
gră în apele albe ce ogândeau luna.

Astfel, multe poezii s-au ținut la lumina lunii și la călă-
dura fetei pe care Makhavi al Layl, Prietenul Noptii, îl căuta
în fiecare seară.

Iubirea din deșert

La umbra soarelui
răsare-un trandafir de stâncă.
Nisipul cald sub tălpi...

„Eli, Eli!”
Focul inimii.
Flacăra unduită din ochi.

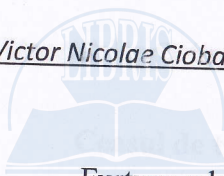
O mișcare scurtă dispare,
pleacă departe cu vântul.
Sunetul apei în deșert.

Calcă pământul acesta,
stăpân pe el, fir de nisip!
Mulți pași hrănindu-l,
pământul te ridică.

„Eli, Eli, ploaia va veni,
vom coborî cu ea,
spăla-vom țărâmul cel vechi.”

Azi soarele răsare,
somnul meu s-a sfârșit,
eu și voi, eu și eu,
eu și voi, noi și eu,
plecăm, plecăm, plecăm, plecăm...

opriți în adânc,
urcăm vârful deșertului,
marea se află în noi.

Furtuna adevărului a început,
ea va duce totul în nisip.

Când soarele răsare,
Galbenul îl știu.

Păstrătorii Focului

Noi am urcat vârful muntelui,
am stat întinși pe spate,
am primit primul Cuvânt
pus pe buzele noastre
de liniștea cerului.

Noi am fost în cimitir,
am stat de dimineața până seara,
am văzut ce-i important,
am început să scriem.

Noi am stat pe-o barcă legănați,
neștiind ce-i adâncimea,
ne-am lăsat conduși de Ea,
ne-am lăsat iubiți de valuri.

Noi am prins furtuna,
am dansat liberi în ploaie,
am fugit în cercuri goi,
toate s-au spălat.

Noi am ascultat focul din vatră,
am cântat cu el,
mâinile se unduiau,
flăcările ne-nvățau,
iar vocea era focul.
Doina sare pune pe foc.